

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2/2565

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัท น.ผู้ร้อง บริษัท ป.ผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45, พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10, ป.พ.พ. มาตรา 171, ป.พ.พ. มาตรา 368, พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 25

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการเป็นไปด้วยความรวดเร็ว จึงบัญญัติให้คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจะได้รับการพิจารณาจากศาลเพียงชั้นเดียว ยกเว้นเป็นคำสั่งหรือคำพิพากษามาตรา 45 (1) ถึง (5) จึงจะอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาได้ ที่ผู้ร้องอุทธรณ์ทำนองว่า คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทไม่เป็นไปตามเจตนาของคู่สัญญา โดยมีได้พิจารณาถึงเจตนาที่แท้จริง จึงเป็นการวินิจฉัยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย คำวินิจฉัยของคณะอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงฝ่าฝืนต่อบทกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนนั้น แต่เนื้อหาตามอุทธรณ์ของผู้ร้องล้วนเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นอ้างโต้แย้งการรับฟังพยานหลักฐานของคณะอนุญาโตตุลาการ โดยไม่ปรากฏว่ามีการวินิจฉัยคดีผิดจากวิธีพิจารณาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ร้องจึงเป็นอุทธรณ์ต้องห้ามตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย สำหรับที่ผู้ร้องอุทธรณ์ทำนองว่า คณะอนุญาโตตุลาการไม่วินิจฉัยตามที่กำหนดประเด็นข้อพิพาท เป็นการใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจ ศาลชั้นต้นไม่วินิจฉัยประเด็นอื่นต่อไปอีก คำวินิจฉัยของคณะอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาศาลชั้นต้นฝ่าฝืนต่อประมวลจริยธรรมอันเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนนั้น คณะอนุญาโตตุลาการมีอำนาจดำเนินการพิจารณาใด ๆ ได้ตามที่เห็นสมควร รวมทั้งอาจนำ ป.วิ.พ. ว่าด้วยพยานหลักฐานมาใช้ได้โดยอนุโลมตามมาตรา 25 วรรคสองและวรรคสาม คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นจึงชอบแล้ว เพราะหากเห็นว่าประเด็นปัญหาใดแม้วินิจฉัยให้ก็ไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ก็อาจใช้ดุลพินิจไม่วินิจฉัยได้ อันเป็นอำนาจทั่วไป อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงเป็นการโต้แย้งการวิเคราะห์พยานหลักฐานและดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของคณะอนุญาโตตุลาการและเหตุผลในการวินิจฉัยของศาลชั้นต้น โดยไม่ปรากฏว่ามีการวินิจฉัยผิดจากวิธีพิจารณาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงต้องห้ามตามมาตรา 45 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยเช่นกัน

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในคดีข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 77/2553 หมายเลขแดงที่ 142/2561 ของสถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักอนุญาโตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม เฉพาะในส่วนที่วินิจฉัยว่า ผู้ร้องได้โอนสิทธิเรียกร้องให้แก่ธนาคาร ท. แล้ว และผู้ร้องได้โอนสิทธิเรียกร้องไปแล้วตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2547 ก่อนที่ผู้ร้องจะถูกพิทักษ์ทรัพย์ในวันที่ 31 พฤษภาคม 2553 เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงไม่มีอำนาจเข้ามาดำเนินคดีใช้สิทธิแทนผู้ร้องแล้ว กรณีก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้อเรียกร้องประเด็นอื่น ๆ ของผู้ร้อง

อีกต่อไป กับให้คณะอนุญาโตตุลาการในคดีดังกล่าวทำคำวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นข้อพิพาทที่ยังไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดให้ครบถ้วน ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ระหว่างพิจารณา ผู้คัดค้านยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาล ศาลชั้นต้นเห็นว่าคดีอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ส่วนศาลปกครองกลางมีความเห็นพ้องกับศาลชั้นต้นว่าคดีอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมเช่นกัน ศาลชั้นต้นจึงดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10 (1) ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า บริษัท น. จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีวัตถุประสงค์ในการประกอบธุรกิจวางท่อน้ำมันและท่อส่งก๊าซธรรมชาติ ส่วนผู้คัดค้านจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการปิโตรเลียม ก่อสร้างวางท่อ ซื้อ ขาย ผลิตภัณฑ์ ปิโตรเลียม เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2547 บริษัท น. กับผู้คัดค้านตกลงทำสัญญา "ONSHORE PIPELINE SYSTEM FOR THIRD TRANSMISSION PIPELINE PROJECT CONTRACT NO. PTT/GAS/3/21/47" หรือโครงการวางท่อส่งก๊าซระยะที่สาม ระบบท่อส่งบนฝั่ง สัญญาเลขที่ พีทีที/จีเอเอส/3/21/47 โดยผู้คัดค้านว่าจ้างบริษัท น. ให้ดำเนินการก่อสร้างและวางท่อส่งก๊าซธรรมชาติเส้นทางที่สามของระบบท่อส่งก๊าซธรรมชาติบนบกของผู้คัดค้าน เพื่อใช้เป็นท่อรับก๊าซธรรมชาติจากแหล่งผลิตในอ่าวไทย เริ่มตั้งแต่บริเวณชายฝั่งทะเลจังหวัดระยองจากสถานีชายฝั่งเข้าสู่โรงแยกก๊าซธรรมชาติของผู้คัดค้านในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด และส่งผ่านท่อส่งก๊าซไปยังโรงไฟฟ้าบางปะกง รวมเป็นระยะทางประมาณ 115 กิโลเมตร ซึ่งต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาดังกล่าวกันอีก 4 ครั้ง วันที่ 31 พฤษภาคม 2553 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์บริษัท น. เด็ดขาด ในคดีล้มละลายของศาลล้มละลายกลางคดีหมายเลขแดงที่ ล.6677/2553 ผู้ร้องแต่ผู้เดียวจึงมีอำนาจจัดการ เก็บรวบรวม ประนีประนอมยอมความ ฟ้องร้อง หรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของบริษัท น. ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 มาตรา 22 วันที่ 8 กันยายน 2553 ผู้ร้องยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่อสถาบันอนุญาโตตุลาการสำนักงานศาลยุติธรรม ขอให้คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงินค่าว่าจ้าง ค่าจ้างและค่าเสียหายอื่น ๆ แก่ผู้ร้อง อันได้แก่ ค่าว่าจ้างตามสัญญาเดิมและสัญญาแก้ไขเพิ่มเติม ค่าว่าจ้างตามหนังสือเปลี่ยนแปลงคำสั่ง ค่าว่าจ้างตามคำขอให้มีการเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานเพิ่มเติม ดอกเบี้ย การสูญเสียโอกาสเนื่องจากการชำระเงินล่าช้า การเสื่อมเสียชื่อเสียงทางการค้าเนื่องจากการชำระเงินล่าช้า และค่าเสียหายเพิ่มเติมเนื่องจากการชำระเงินล่าช้าอันเกิดจากค่าใช้จ่ายในการจัดการและบริหารงาน ค่าวิชาชีพ กับค่าธรรมเนียมธนาคารสำหรับการคงไว้ซึ่งหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา รวมเป็นเงินจำนวน 6,576,076,914.12 บาท และ 42,574,820.14 ดอลลาร์สหรัฐ ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทไปจนกว่าผู้คัดค้านจะชำระเสร็จ ชำระค่าธรรมเนียมธนาคารในอัตราร้อยละ 1 ต่อปี สำหรับหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาของผู้ร้องสองฉบับ นับแต่วันที่ถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทไปจนกว่าผู้ร้องจะได้รับหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาคืนจากผู้คัดค้าน ชำระค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีอนุญาโตตุลาการ ค่าวิชาชีพสำหรับอนุญาโตตุลาการ ค่าทนายความ และค่าวิชาชีพอื่น ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องกับกระบวนการพิจารณาอนุญาโตตุลาการนี้แทนผู้ร้อง คืนหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาทุกฉบับที่เกี่ยวข้องกับสัญญาโครงการวางท่อส่งก๊าซระยะที่สามซึ่งออกให้โดยธนาคาร ท. ให้แก่ผู้ร้อง ชำระค่า

ภาษีมูลค่าเพิ่มในเงินทั้งหมดที่ต้องชำระข้างต้น สถาบันอนุญาตตุลาการรับเป็นข้อพิพาท หมายเลขดำที่ 77/2553 วันที่ 17 มีนาคม 2554 ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านและขอเรียกร้องแย้ง ขอให้ คณะอนุญาตตุลาการยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้ร้อง ให้ผู้ร้องรับผิดชอบใช้เงินค่าปรับ เงินตามสิทธิ การเรียกเงินคืน เงินตามสิทธิที่เกิดจากคำสั่งเปลี่ยนแปลงงานหมายเลข 034 และค่าว่าจ้างสำหรับการควบคุมงานก่อสร้างของที่ปรึกษาโครงการ พร้อมดอกเบี้ยรวมเป็นเงิน 149,959,771.78 บาท และ 5,029,131.18 ดอลลาร์สหรัฐ ให้แก่ผู้คัดค้าน พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของ ต้นเงินจำนวน 112,250,621.46 บาท และ 3,722,596.72 ดอลลาร์สหรัฐ นับถัดจากวันยื่น ข้อเรียกร้องแย้งไปจนกว่าผู้ร้องจะชำระเงินแก่ผู้คัดค้านจนครบถ้วน ให้ผู้ร้องชำระค่าป่วยการ อนุญาตตุลาการ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายทั้งปวง อันเกี่ยวเนื่องกับการอนุญาตตุลาการในข้อพิพาทนี้เป็นอย่างสูงแทนผู้คัดค้านด้วย หากคณะ อนุญาตตุลาการวินิจฉัยให้ผู้คัดค้านต้องชำระเงินค่าจ้างหรือค่าเสียหายใด ๆ ตามข้อพิพาทนี้ให้แก่ ผู้ร้อง ผู้คัดค้านขอให้คณะอนุญาตตุลาการนำเงินจำนวนที่ผู้ร้องมีหน้าที่ต้องชำระให้แก่ผู้คัดค้าน ตามคำคัดค้านนี้ไปหักกลบกับค่าว่าจ้างหรือเงินจำนวนใด ๆ ที่ผู้คัดค้านจะต้องชำระให้แก่ผู้ร้อง ตามคำวินิจฉัยของคณะอนุญาตตุลาการเสียก่อน คณะอนุญาตตุลาการพิจารณาแล้วกำหนด ประเด็นข้อพิพาทดังนี้ 1. ผู้ร้องมีอำนาจเรียกร้องหรือไม่ และเสนอข้อพิพาทโดยสุจริตหรือไม่ 2. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่ 3. ผู้ร้องหรือผู้คัดค้านเป็นฝ่ายผิดสัญญาหรือไม่ 4. ผู้คัดค้าน จะต้องรับผิดชอบต่อผู้ร้องตามข้อเรียกร้องของผู้ร้องหรือไม่ เพียงใด 5. ผู้ร้องจะต้องรับผิดชอบต่อผู้คัดค้าน ตามข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด 6. ข้อเรียกร้องขาดอายุความหรือไม่ 7. ผู้ร้องจะ ต้องรับผิดชอบต่อผู้คัดค้านตามข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด 8. ผู้คัดค้านมี สิทธิเรียกร้องแย้งสำหรับค่าใช้จ่ายของที่ปรึกษาโครงการหรือไม่ เพียงใด 9. ข้อเรียกร้องแย้งเรื่อง ความชำรุดบกพร่องและที่ปรึกษาโครงการขาดอายุความหรือไม่ 10. ข้อเรียกร้องแย้งในส่วน ค่าใช้จ่ายที่ปรึกษาโครงการของผู้คัดค้านเคลือบคลุมหรือไม่ วันที่ 21 มกราคม 2556 ศาลล้มละลายกลางมีคำพิพากษาให้บริษัท น. ลูกหนี้ล้มละลาย วันที่ 30 พฤศจิกายน 2561 คณะ อนุญาตตุลาการมีคำชี้ขาดให้ยกคำร้องของผู้ร้องและยกคำร้องแย้งของผู้คัดค้าน โดยวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดตามประเด็นข้อ 1 ว่า ผู้ร้องเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาตตุลาการ เป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ตามสัญญาอนุญาตตุลาการหรือไม่นั้น เห็นว่า กรณีถือว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนข้อกำหนดสัญญาอนุญาตตุลาการแล้ว ผู้ร้องสามารถยื่นคำร้องขอให้ อนุญาตตุลาการวินิจฉัยข้อเรียกร้องของตนได้ ส่วนปัญหาว่าผู้ร้องเสนอข้อพิพาทโดยสุจริตหรือไม่ นั้น ยังไม่พอพียงว่าการกำหนดค่าเสียหายจำนวนมากอย่างผิดปกตินั้นเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต คำร้องของผู้ร้องจึงไม่เสียไป ปัญหาว่าผู้ร้องโอนสิทธิเรียกร้องให้แก่ธนาคาร ท. หรือไม่นั้น คณะ อนุญาตตุลาการฟังข้อเท็จจริงว่าการโอนสิทธิเรียกร้องสมบูรณ์แล้ว ที่ผู้ร้องอ้างว่าสัญญาโอน สิทธิเรียกร้องเป็นเพียงสัญญาประกันหนึ่อย่างหนึ่งนั้น ข้ออ้างดังกล่าวไม่มีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอที่จะให้รับฟังได้ เมื่อสิทธิเรียกร้องโอนไปยังผู้รับโอนก่อนแล้ว ผู้รับโอนยอมเข้าสู่ฐานะเจ้าหนี้ แทนที่ผู้โอน เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงไม่มีอำนาจเข้ามาดำเนินคดีหรือใช้สิทธิแทน กรณีไม่ จำต้องวินิจฉัยข้อเรียกร้องประเด็นอื่น ๆ ของผู้ร้องอีกต่อไป ส่วนปัญหาตามประเด็นข้อ 7 ว่าผู้ร้อง จะต้องรับผิดชอบต่อผู้คัดค้านตามข้อเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใดนั้น เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่าเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2553 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ผู้ร้องเด็ดขาดแล้ว การบังคับชำระหนี้จึงต้องเป็นไปตามกฎหมายล้มละลาย ผู้คัดค้านจึงไม่อาจยื่นคำร้องแย้งเพื่อ

บังคับให้ผู้ร้องชำระหนี้ในคดีนี้ได้ ตามสำเนาคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ สถาบัน
อนุญาโตตุลาการ สำนักอนุญาโตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่
142/2561 วันที่ 25 ธันวาคม 2561 ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้คณะอนุญาโตตุลาการทำคำชี้ขาด
เพิ่มเติม และวันที่ 8 มกราคม 2562 ผู้คัดค้านยื่นคำร้องขอให้แก้ไขข้อผิดพลาดหรือการพิมพ์ที่
ผิดพลาด วันที่ 18 มกราคม 2562 คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้ว เห็นว่า มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
เนื่องจากการพิมพ์ผิดพลาดจึงมีคำสั่งให้แก้ไขคำชี้ขาด กรณีเห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่าอุทธรณ์
ของผู้ร้องเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ
พ.ศ. 2545 มาตรา 45 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้อุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลตาม
พระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ (1) การยอมรับหรือการบังคับตามคำชี้ขาดนั้นจะเป็นการขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน (2) คำสั่งหรือคำพิพากษานั้นฝ่าฝืนต่อบท
กฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน (3) คำสั่งหรือคำพิพากษานั้นไม่ตรงกับ
คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ (4) ผู้พิพากษาหรือตุลาการซึ่งพิจารณาคดีนั้นได้ทำความ
เห็นแย้งไว้ในคำพิพากษา หรือ (5) เป็นคำสั่งเกี่ยวกับการใช้วิธีการชั่วคราวเพื่อคุ้มครองประโยชน์
ของคู่พิพาท ตามมาตรา 16 ..." พระราชบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การระงับข้อพิพาท
โดยการอนุญาโตตุลาการเป็นไปด้วยความรวดเร็ว สมดังเจตนาของคู่พิพาทที่เลือกใช้วิธีระงับ
ข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการแทนการนำข้อพิพาทไปฟ้องคดีต่อศาล จึงบัญญัติให้คำชี้ขาด
ของคณะอนุญาโตตุลาการจะได้รับการพิจารณาจากศาลเพียงชั้นเดียว ยกเว้นเป็นคำสั่งหรือ
คำพิพากษามาตรา 45 (1) ถึง (5) จึงจะอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาได้ ที่ผู้ร้องอุทธรณ์ทำนองว่า
คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทไม่เป็นไปตามเจตนาของคู่สัญญาระหว่างบริษัท น.
กับธนาคาร ท. ที่ทำสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างกัน ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา 171 และ 368 โดยเจตนาที่แท้จริงและประเพณีปฏิบัติระหว่างคู่สัญญาดังกล่าวหาใช้การ
โอนสิทธิเรียกร้องแต่เป็นเพียงการมอบอำนาจให้รับเงินแทนหรือเป็นเพียงการให้หลักประกันใน
การขอสินเชื่อเพื่อประโยชน์ในการอนุมัติสินเชื่อทางธุรกิจของธนาคาร ท. เท่านั้น ทั้งข้อเท็จจริง
ตามคำชี้ขาดคดีนี้กับข้อเท็จจริงในคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ
สำนักอนุญาโตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ 38/2553 หมายเลขแดงที่
27/2557 ก็เป็นข้อพิพาทระหว่างคู่ความรายเดียวกัน คือ บริษัท น. กับผู้คัดค้าน และเป็นการ
ว่าจ้างก่อสร้างและวางท่อก๊าซธรรมชาติเช่นเดียวกับในคดีนี้ เพียงแต่แตกต่างกันในเรื่องของ
สถานที่ก่อสร้างเท่านั้น โดยคดีดังกล่าวมีประเด็นเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้องให้แก่ธนาคาร ท.
เช่นเดียวกัน แต่คณะอนุญาโตตุลาการในคดีดังกล่าววินิจฉัยว่าสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องระหว่าง
บริษัท น. กับธนาคาร ท. เป็นเพียงหลักประกันที่บริษัท น. วางไว้เพื่อประกันการชำระหนี้แก่
ธนาคารเท่านั้น ไม่ใช้การโอนสิทธิเรียกร้องตามกฎหมาย ผู้คัดค้านยื่นคำร้องขอเพิกถอนคำชี้ขาด
ดังกล่าว ศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าวมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้คัดค้านฎีกา ศาลฎีกาในคดีดังกล่าววินิจฉัยว่า
การพิจารณาสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องนั้นต้องพิจารณาจากการแสดงเจตนาที่แท้จริงของคู่สัญญา
ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5560 - 5563/2562 ผลคำวินิจฉัยของทั้งสองคดีจึงแตกต่างกันทั้งที่มี
ข้อเท็จจริงเหมือนกัน การที่คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องในคดีนี้โดยมิได้
พิจารณาถึงเจตนาที่แท้จริงจึงเป็นการวินิจฉัยฝ่าฝืนต่อบทกฎหมาย นอกจากนี้ สัญญาโอน
สิทธิเรียกร้องดังกล่าวยังคงเป็นโมฆะเนื่องจากข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้คัดค้านไม่ได้ให้ความยินยอม
เป็นหนังสือก่อนการทำสัญญาโอนสิทธิเรียกร้อง ขัดต่อสัญญาโครงการพิพาทซึ่งผู้คัดค้านได้ปฏิเสธ

มาโดยตลอดว่าไม่เคยให้ความยินยอมในการโอนสิทธิเรียกร้องค่าจ้างตามสัญญาแก้ไขเพิ่มเติม
ทุกฉบับเนื่องจากผู้คัดค้านไม่เคยลงลายมือชื่อในหนังสือให้ความยินยอม คำวินิจฉัยของคณะ
อนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงฝ่าฝืนต่อบทกฎหมายอันเกี่ยวกับ
ความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทำให้การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น เห็นว่า อุทธรณ์ของผู้ร้องดังกล่าวแม้จะ
กล่าวอ้างว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่เนื้อหาตาม
อุทธรณ์ของผู้ร้องล้วนเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นอ้างโต้แย้งการรับฟังพยานหลักฐานของคณะ
อนุญาโตตุลาการ เพื่อให้ศาลฎีการับฟังข้อเท็จจริงว่าสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องที่ทำกันระหว่าง
บริษัท น. กับธนาคาร ท. นั้น แท้จริงแล้วคู่สัญญาดังกล่าวมิได้มีเจตนาโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างกัน
แต่เป็นเพียงการมอบอำนาจให้รับเงินแทนหรือเป็นเพียงการให้หลักประกันในการขอสินเชื่อเพื่อ
ประโยชน์ในการอนุมัติสินเชื่อทางธุรกิจของธนาคาร ท. หรือเพื่อให้ศาลฎีการับฟังข้อเท็จจริงว่า
สัญญาโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวตกเป็นโมฆะ อันเป็นการโต้แย้งการชี้ว่าพยานหลักฐานและ
ดุลพินิจในการวินิจฉัยฟังข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานในสำนวนของคณะอนุญาโตตุลาการ ส่วนที่
ผู้ร้องอ้างว่าข้อเท็จจริงตามคำชี้ขาดในคดีนี้ขัดกับข้อเท็จจริงตามคำชี้ขาดข้อพิพาทหมายเลขแดง
ที่ 27/2557 และคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5560 - 5563/2562 นั้น ได้ความว่า สัญญาว่าจ้าง
ระหว่างบริษัท น. กับผู้คัดค้าน และคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวนั้น คือ สัญญาโครงการวางท่อ
ก๊าซธรรมชาติไทรน้อย - โรงไฟฟ้าพระนครเหนือ/ใต้ มีระยะทางในการวางท่อก๊าซตามสัญญา
ประมาณ 66.5 กิโลเมตร ซึ่งตกลงทำสัญญากันวันที่ 9 มีนาคม 2548 ส่วนสัญญาว่าจ้างในคดีนี้ คือ
สัญญาโครงการวางท่อส่งก๊าซธรรมชาติระยะที่สาม เริ่มตั้งแต่บริเวณชายฝั่งทะเลจังหวัดระยอง
จากสถานีชายฝั่งเข้าสู่โรงแยกก๊าซธรรมชาติของผู้คัดค้านในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด และ
ส่งผ่านท่อส่งก๊าซไปยังโรงไฟฟ้าบางปะกง รวมระยะทางประมาณ 115 กิโลเมตร ซึ่งตกลง
ทำสัญญากันวันที่ 15 กรกฎาคม 2547 กรณีจึงเห็นได้ว่า สัญญาพิพาทในคดีที่ผู้ร้องยกขึ้นอ้างกับ
คดีนี้เป็นสัญญาคนละฉบับกัน ตกลงทำสัญญาและดำเนินการต่างช่วงเวลาต่างกัน ทั้งสถานที่และระยะ
ทางในการปฏิบัติตามสัญญาก็แตกต่างกัน แม้สัญญาพิพาทในคดีดังกล่าวจะมีคู่สัญญาเดียวกัน
และมีการทำสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องไปยังธนาคาร ท. เช่นเดียวกับในคดีนี้ แต่ข้อเท็จจริงและ
พฤติการณ์ของคู่สัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรวมไปถึงการนำสืบพยานหลักฐานของคู่พิพาทในชั้น
อนุญาโตตุลาการของแต่ละคดีย่อมมีความแตกต่างกัน การที่คณะอนุญาโตตุลาการในคดีที่ผู้ร้อง
ยกขึ้นอ้างรับฟังพยานหลักฐานที่คู่พิพาทในคดีดังกล่าวนำเสนอแล้วนำมาประกอบการวินิจฉัยว่า
สัญญาโอนสิทธิเรียกร้องในคดีนี้มีผลอย่างไรย่อมไม่มีผลผูกพันคณะอนุญาโตตุลาการในคดีนี้ให้ต้อง
วินิจฉัยไปในทางเดียวกัน คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาศาลฎีกาที่ผู้ร้อง
ยกขึ้นอ้างมีข้อเท็จจริงไม่ตรงกับในคดีนี้ เมื่อตามคำชี้ขาดในคดีนี้คณะอนุญาโตตุลาการรับฟัง
ข้อเท็จจริงว่าการโอนสิทธิเรียกร้องสมบูรณ์แล้ว ส่วนข้ออ้างของผู้ร้องที่ว่าสัญญาโอนสิทธิเรียกร้อง
เป็นเพียงสัญญาประกันหนึ่อย่างหนึ่งนั้นไม่มีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอให้รับฟังได้ โดยไม่ปรากฏ
ว่ามีการวินิจฉัยคดีผิดจากวิธีพิจารณาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือ
ศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่อย่างใด ศาลย่อมไม่อาจตรวจสอบการใช้ดุลพินิจรับฟัง
พยานหลักฐานและการชี้ว่าพยานหลักฐานของคณะอนุญาโตตุลาการในเรื่องการโอน
สิทธิเรียกร้องดังกล่าวนี้ซ้ำได้อีก ข้ออ้างตามอุทธรณ์ดังกล่าวข้อผู้ร้องจึงเป็นอุทธรณ์ต้องห้ามตาม
พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย สำหรับที่ผู้ร้อง

อุทธรณ์ทำนองว่า การที่คณะอนุญาโตตุลาการไม่วินิจฉัยตามที่กำหนดประเด็นข้อพิพาทให้ครบทุกประเด็นเป็นการใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจหรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยปราศจากขอบเขต ไร้หลักเกณฑ์ ขัดต่อประมวลจริยธรรมอนุญาโตตุลาการ ข้อบังคับของสำนักงานศาลยุติธรรมว่าด้วยอนุญาโตตุลาการ และไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม ส่วนที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าการที่คณะอนุญาโตตุลาการไม่ได้วินิจฉัยประเด็นอื่นต่อไปอีกเป็นการรับฟังพยานหลักฐาน ชั่งน้ำหนัก และใช้ดุลพินิจในการพิจารณาตามกรอบอำนาจที่มี ยังถือไม่ได้ว่ากระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการมิได้เป็นไปตามที่คู่พิพาทตกลงกันไว้ นั้น เป็นคำวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย คำวินิจฉัยของคณะอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาศาลชั้นต้นฝ่าฝืนต่อประมวลจริยธรรมอันเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทำให้การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น เห็นว่า ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการนั้น ในกรณีที่คู่พิพาทไม่ได้ตกลงกันหรือพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น คณะอนุญาโตตุลาการมีอำนาจดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ได้ตามที่เห็นสมควร รวมทั้งอาจนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยพยานหลักฐานมาใช้ได้โดยอนุโลม ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 25 วรรคสอง และวรรคสาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในคดีนี้ได้ความว่า บริษัท น. ได้โอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาว่าจ้างพิพาทไปยังธนาคาร ท. แล้วตั้งแต่ปี 2547 ก่อนที่จะถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดภายหลังในปี 2553 ผู้ร้องในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ย่อมไม่มีอำนาจดำเนินคดีต่อผู้คัดค้านโดยใช้สิทธิเรียกร้องดังกล่าวของบริษัท น. ได้ การที่ศาลชั้นต้นเห็นว่าที่คณะอนุญาโตตุลาการไม่วินิจฉัยประเด็นอื่นของผู้ร้องต่อไปเพราะประเด็นที่เหลือไม่จำเป็น ต้องวินิจฉัยนั้นเป็นการวินิจฉัยที่ใช้ดุลพินิจปกติและเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบแล้ว เนื่องจากคณะอนุญาโตตุลาการมีอำนาจดำเนินกระบวนการพิจารณาตามที่เห็นสมควร รวมทั้งมีอำนาจวินิจฉัยในเรื่องการรับฟังพยานหลักฐานและการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวงและอาจนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยพยานหลักฐานมาใช้โดยอนุโลมได้ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 25 นั้น คำวินิจฉัยดังกล่าวของศาลชั้นต้นจึงเป็นคำวินิจฉัยที่ชอบแล้ว เพราะในการวินิจฉัยชี้ขาดคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งนั้น หากเห็นว่าประเด็นปัญหาใดแม้วินิจฉัยให้ก็ไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ก็อาจใช้ดุลพินิจไม่วินิจฉัยในประเด็นปัญหาดังกล่าวได้ อันเป็นอำนาจทั่วไป เหตุที่ผู้ร้องยกขึ้นอุทธรณ์จึงเป็นการโต้แย้งการวิเคราะห์พยานหลักฐานและดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานในสำนวนของคณะอนุญาโตตุลาการและโต้แย้งการให้เหตุผลในการวินิจฉัยของศาลชั้นต้น โดยไม่ปรากฏว่ามีการวินิจฉัยผิดจากวิธีพิจารณาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด อุทธรณ์ข้อดังกล่าวของผู้ร้องจึงต้องห้ามตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยเช่นกัน พิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้อง คืนค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์แก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

ภักทศักดิ์ วรรณแสง · อำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล · สืบพงษ์ ศรีพงษ์กุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2/2565>